

om de her ting, og at det derfor kan være vigtigt i forbindelse med betænkningen at understrege, at det ikke er meningen, at skattemyndighederne skal være mindre opmærksomme på den side af sagen.

Men den bestemmelse gør jo, at borgeren godt kan have den opfattelse, at en sag, som vedkommende har haft med at gøre, er en parallel til en anden sag, som har fået en anden afslutning, og at myndighederne kan have en anden opfattelse. Og det er dér, usikkerheden efter vores opfattelse må komme borgeren til gode, og det opnår man ved at fjerne den bestemmelse, hvorved borgeren så får mulighed for at prøve sin sag ad den normale skattevej og også får mulighed for at få en domstols afgørelse.

Så det er altså ud fra den betragtning, at borgeren kan få større retssikkerhed, hvis denne bestemmelse er væk, men at det samtidig skal tilkendes gives, at det ikke fratager myndighedernes forpligtelse til at være opmærksomme på, at nogle ændringer også kan få konsekvenser for andre.

Det andet ændringsforslag kan vi ikke støtte – vi kan i hvert fald under ingen omstændigheder støtte det, som det foreligger – men det berører nogle principielle problemer med hensyn til, hvor langt man kan gå tilbage, når man tager sager op.

I den forbindelse er der også efter vores opfattelse måske en lille smule uklarhed i forhold til lovtæksten om, hvor langt man kan gå tilbage, for det gælder ikke de almindelige bestemmelser, som er anført i § 34, men man refererer alene til § 35; så derfor vil vi anmode om, at vi får forslaget tilbage til udvalgsbehandling med henblik på, at vi kan kigge på disse ting.

Om så CD opretholder dette ændringsforslag, ved jeg selvfølgelig ikke, men vi stemmer under alle omstændigheder imod det, sådan som det ligger. Og når vi så får sagen tilbage til udvalget, ja, så kan vi også få præciseret det, som jeg nævnte i forhold til det andet ændringsforslag, nemlig myndighedernes fortsatte forpligtelse til at være opmærksomme på det, når en sag, der har fået et udfald, som ikke svarer til tidligere afgørelser, har konsekvenser for andre.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Med den oplysning, som SF's ordfører hr. Aage Frandsen just har givet, er der udsigt til, at det ene af CD's ændringsforslag vil blive vedtaget.

Jeg mener ikke, det giver den store de facto-ændring i forhold til loven, men jeg er sådan set glad for, at forslaget kommer tilbage til udvalget. Jeg vil i hvert fald opfordre til, at udvalget, inden sagen ender tilbage i salen her igen, er opmærksom på, at det at tage de formuleringer ud af loven, som CD har foreslået – og det har udsigt til at blive vedtaget – kan betyde to ting:

For det første: Efter min opfattelse en væsentlig større retssikkerhed for den enkelte borger, for nu bliver det så, hvis ikke vi gør andet – og der hørte jeg godt bemærkningerne fra hr. Aage Frandsen – den enkelte borger og den enkelte kommunale skatteforvaltning, der skal sidde og nærlæse alle kendelser og domme, der kommer fra Landsskatteret, domstole m.v., og vurdere, når man får sagerne ind, om det så er noget, der giver os anledning til at . . . osv.

Fordelen ved den praksis, som vi viderefører, men med en mulighed for den enkelte for at gå væsentligt længere tilbage, end der har været hidtil, er, efter den gængse opfattelse af begrebet retssikkerhed, en væsentlig styrkelse og forbedring af den enkelte borgers retssikkerhed, som det ligger i regeringens forslag.

Men derudover har vi så sikret, at det er den centrale told- og skattemyndighed, der har ansvaret for at gå ned og vurdere og udsende genoptagelsescirculæret. Det er ud fra det, jeg har fået oplyst, når jeg har fået henvendelser fra folketingsmedlemmer udefra – jeg har været inde og undersøge konkrete sager – altid sket, og det er jo ikke sådan, at det er en frihed, som told- og skattemyndighederne har. Det er en pligt, told- og skattemyndighederne har. Det er det ene.

Det andet er, hvor mange ressourcer man så skal bruge rundt omkring i mange forskellige skatteforvaltninger til at sidde og undersøge mange forskellige sager, som der kan bruges ufattelig mange ressourcer på, og som går fra den ligningsindsats og den serviceindsats, man i øvrigt skal yde borgerne, fordi man jo selvfølgelig er nødt til, hver gang man får en henvendelse, at grave sig ned i sagerne.

Så derfor tror jeg ikke, at det her i forhold til den enkelte borger de facto kommer til at betyde nogen ændring, men jeg er ikke uden bekymring med hensyn til, om det kan betyde en ringere retssikkerhed først og fremmest for den svagere del af befolkningen i forhold til altid at have juridisk og revisionsmæssig bistand til rådighed. Og som det andet: Om vi kommer til at